

ლექსები
მოსწიდილთა-
თვის...

ჩემი საოცრების უმრავლესობა პოეზიის
 მაღალს იმძნელ ბედობის უამს ეზიანს,
 მოცა ნახევრად მშვილ-ჩაუცმელი,
 შათსანი დედები ღოქსით გვირულებ-
 დნენ სუფს, იმედს გვიღვივებდნენ,
 რათა სასოწარკვეთილებს ოცნებისა
 და ღიმილის უნარი არ დაგვკარგ-
 ვოდ...
 ვოდ...

მეც ჩვენც ვწოდით ღოქსებს, მოწ-
 ანდ მსყურებელთა თეატრიდან დაბ-
 რუნებულნი შინ ვმართავდით სწეკ-
 ცატლებს, ქვაფენილზე და ფანტის
 დათმისქლილ შინებზე ვხატავდით
 მზესა და ყვავილებს, ბავშვური
 სიტყვით გვტაროდ და სვალინდე-
 ლი დღის...

ახლას თქვენ ხელთა გაქვთ სიტყა-
 ბურიდან დღემდე დაწერილი მი-
 ნიკუდი ღოქსების მცირე კრე-
 ბული, რომელშიც ჩემი განვლილი
 ცხოვრების ცეხილ-მწარე მოგონე-
 ბების ადებქ დიდი.

მივი წიწინაძე.

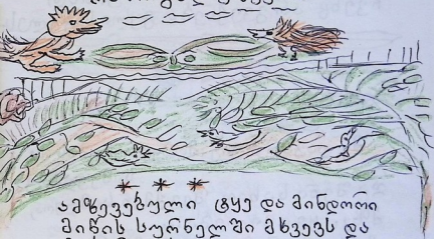
საბალღო ლექსი,
ლექსი — სანთელი
მინათებს ბნელეთს...
და უმჩინვესი,
წმინდელი ქართული
და ღვიძლი მიმსდევებს
გულში ნატყვიანს.
ღმერთო, კეთილჭკმენ
ამოსატყმელი —
საქართველოსთვის
ნაც მინათობია!

კაცანა ბეღუნამ
ანიჭივი ნახა და...
— უუხ, სამხელა ჩივია! —
შეშინდა ძალიან...
ბაღანთან მიფრინდა,
ბული დაიწყნანს,
ბული დაიშვიდა
და ყლუჭ-ყლუჭები
ჭივ-ჭივი, ანკანა
ჭვანამი დალია.
ბაღანამა უთხრა:

(5)

ოღონდ — მისვალტელ,
 კიდევ მისვალტელ
 გამაგონე ჟღერცული
 ზენი, ჩემო ღაბუავ,
 ჩემო ღამაშო,
 საღიგად გშვენის.

* * *

ამწევებელი ცყე და მინდოლი
 მიწის სურნელში მხვევს და
 მატრუებს...

ჩიცი ქანაობს ვერხვებთან ელთად,
 ჩიცს აღაწა აქვს გული საგულეს.

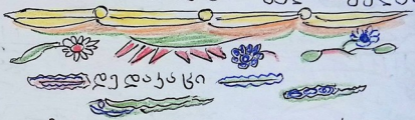
შოლის მთები დღემდე უამინდონი
 დინტად იხსნიან ღრუბლის საბუ-

ჩიცი ქანაობს ვერხვებთან
 ელთად

ჩიცს აღაწა აქვს გული საგულეს.

მე ვიცი, მადლი ამ მშვიდ დღეს
კვლავ შენი ქუჩით ამომავლუ-
ვერხვებთან ერთად, ჩიტებთან

ჩვენც არ ვვეჭნება გული საგულეს...

მე დავანდვით მონყენილობის ის
და შენი სახით შევქმენ სიმღერა,
მიწა მანამდე იყო მწილი, დაუსა-
ბამო...

უამთა სვლისაგან დაკონძილ სეებს
ნისლად ეფინათ მრუხანება
უნაყოფობის.

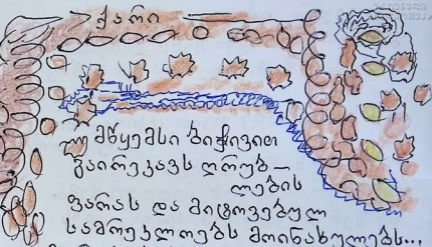
შენვი მოხვედი და სისხლულის
გრილი ცრემლებით
განბანე იგი.
ვით შვილს მშობელი ისე

გყვედრი იმ დიდ ტკივილებს,
 სომელების მოტყუას შენს დაბადებას,
 ნაწილს, ჩემი სულისა და ჩემი
 ნუკნების...
 შენ ხარ სიახვე ღვიფს ტკივილში
 უფროსე

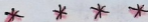
დიდი, ღრუბნში დიაცნი
 და ჭიჩის დროს მეუფლე ჩემი.
 მე შენ ში ვტოვებ ყოველივეს
 სიყვარული და მთისკალთებზე
 ჩამავაძლ მწვეს მივღებ ზანზანით...
 სიადგან შენა ხარ
 ქვეყნად მოკვდავს დამტყინებელი,
 თბილ ზაღღების ცეცხლის დამნებნი
 და ღეღა მათი,
 ჩემამდე ქალი,
 და ჩემს ბერე - მხნე ღედაკაცი

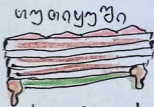
მწყემსი ბიჭვილი
 უაღრესად ღრუბ-
 ლების
 ფანას და მიტოვებულ
 სამრეჯლოებს მთინახულებს...
 მერე სახეზე მოცასცასე
 ხელს აიფარებს
 და მისვალდროთა მოჭირნახულო
 ბერიკაცვიით მოტყუება ოხვრას,
 ტყუეებს და ჭალებს დააშიშვლებს,
 წყაროს აამღვრევს,
 ციდან მიწაზე ჩამოშლის გიშენს...
 და, ოს მთილევს აკეთილსაქმებას
 მიღება სადმე
 შეძნ წუნებული მსტავრმღებლის

ნოდესაც ჭანჭად მოგვანება
სისხლი თვალებში
და მომეცებულ ცვიფილს შენსას
ველან გაუძღვებ.
ძალას დაკანგავს
ჩემთვის ყველა უზენაესი
და იმათ ნაცვლად
ადგილის დედას
შეფი მწევ უცებ,
ნათბ ვულკანად ქცეული სულის
შეკვივლება სხვა გზით დავიხშო,
დავდუმდე ისევ;
ძილში უაზროდ მომღიმან
წინ მშოს
ბანანკინტელა ხელისგული
აღიკაპივით ავიკლა წილსზე.

სუთიყუში

და ქალბატონი — ეს სუთიყუში
 მადლანი შავი მანქვლით, ნადუღით,
 „დაწყნარდი!“ ფრთხილად
 ჩაძახის ყულში...
 ჩემი სიმშვიდე ნეცავ ნადუღის!
 ნუცაფრად ჩათვლით უცნაურ
 ჭოჩებს,
 იცხოვრეთ, მოგონებ შეჭფერის პოეზს,
 ან განაწიხსოთ მეუფე, თოჩეშ
 იმასაც წაგვლეთ, საც დღემდე
 ვართვეთ.
 კუღვილი უღუფას უხმოდ დასტარდი
 და ნუ აწყვებით ვნებებს ეჭვიანს.
 გნამდეთ ყველაფრე მკაცრისასსტე —
 ლით
 თამაშ მესიყუვას სწოლეთ დღეს
 სტიან.
 — მიმიხვდი?

— დიას, მიგიხვდით, მგონი... —

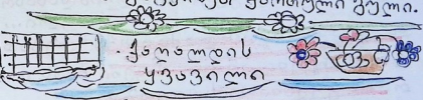
მთავრდება ჩვენი კითხვა-პასუხი და სიამისგან თმის ქაღალდის მძაღლის შავი მარცვლით, ნადეულით

ანი გიფიქრია: რასი ვაღი, ვინ ვაღი, საიდან გავჩნდი, საითკენ მივალთ? თუკი ყველაფერს თავი და ბოლო აქვს, ჩვენც გვქონია დღის დასასრული... და გატყვევება კი ლამაზი თქმულებად დღოს ჩვენი აზრით, ჩვენი წარსული? რათა, გუმანი რას გვაუბნება ზნედი სიბერითი უამგადასული? იქნებ უჭიშო ფესვზე ამოწმდითს ვგაფანთ გათმშილ ულონიტრებს მუხისას და წყურმუხტფერი — სულის სამოსი თვითონ განგება მსცნო ჩვენს უღილხად. ასე, დღითიდღე ვბარგავთ იმ... სვითოს,

მისი ოღონდს მფარველად გვევლინება
 და მინერის სიამის ვიქსობი
 განდობილი გაქსობის სევიანს.
 და თუ საეწილად ჩვენს ყოფნას ყოფნას
 ვქვია და ან ვართ წროვად მგლებიანს,
 სხვათა სიკეთე, თქვი, ისლად გვბოლმავს,
 ისლად გვეკლავს უნის შულისგებისა?
 ეშმაკეულთა ცაშით და ცუშით
 ჭადრწმებს დღემდე მი ღასტვის
 ვუვილით.

მასწავლად ქცეულ ამ ჩვენს სხეულში
 ის ცომი გავყინეთ ქართული გული.

ქალაქის
 ყვავილი

ვიქსი მად უნდა
 ქალაქის ყვავილს
 ადრე გაფრენილ
 დღეთა მიწვენებას
 მღვდის ფსკვლესე გდია
 მუყაოს ნავი...
 დასწყულ და ყრმობის
 ცხებილი სიწმინა...

მარტამ იმეფებას
 რა ეშველება,
 რომელიც დადღილ
 ოცნებასავით
 ცუბილი ნეჭტანის
 გამოსახურნად
 კვლავ იმეფავილთან
 რომ შიი ჩქანის.

* * *
 ვისწავლიათ ხეების ფილთა მენა
 და უსიყვოდ აწლია წვდომა...
 და მიწიდან კვლავ იწყებთ
 სხეულს ოქვენსას ხეებისით.
 ხეებისით განტოცვილხანთ სამყაროში,
 ვერას გაკლებთ ხვატი, ქანი...
 და იმედის ჩელო ოქვენი
 ხეებისით იცავს მწყურვალ ფესვებს
 ხვენსას.
 ხეებისით ფამითან - ფაფხულ
 ლეთნი, მწვანე და ყვითელი ფული გმო-
 განმეებით და სითბოს სავთ...
 ხეებისით, რაღა ბოლოთს შეუერთდეთ
 ყის სიღუფს...

მზამს ცხოვრება ხეებივით ძლიერ კაცთა.

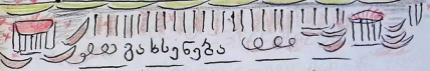

ყაყაჩოსფერი მწვე და დროშები
 და ოცნებებით მაღალი ჭერე...
 ხომ არ ესტუმრენ ქალაქს ბოშები
 სიმღერებით და ფელთა სიჭრელით.
 ხეებმა ერთად გამოიცანეს
 ყველა სიამე ქცეული ფოთლად
 და მიტკვარი — ქრისტეს დაღლილი წანი
 კვლავ ამადლებს სურვილით
 ფფოთავს.

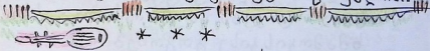
ყაყაჩოსფერი დროშების მიღმა
 ცა გაშლილია, შლვასავით ღელავს.
 საკანნავალოდ მოხატულ ნიღბებს
 მწვე სათითაოდ უნიგებს ყველას..
 და გვიჩინიან თეთრი ნიღები,
 ღია ფანტნიდან თვალს გვიკნანვი
 ვიღახ...

და შეფაკვული ცა იხედება
ყაყაჩოსფერი დროშების მიღმა.

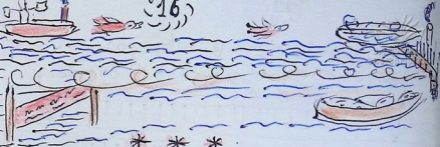

როცა სოფელში ისევ შებინდდა
და ირგვლივ დადგა სიმშვიდესმოული,
ქაღს ამოჭქონდა თონებებიდან
ახლად ჩაკრული შოთების სუნი.
მთვანემ ორღობე უხმოდ დატოვა,
დღე მიიღია ფოთლებს ცვენით...
შენ მომავლი მანშინ რატომღაც
და თვანთა უნე ამევსო წრემლით.

დღეს ვიგნძენ ძალა ბალახთა
და მესმა შენი ციციანი.
სული აქაღღდა, განახლდა,
ცას შეფრთხიანებს ჩიცივით.
მუხლზე კვლავ მიზის ვიტანა
და გულის აღამ მიციანის.
დღე-ღამის ცვლასავითა
თუღმე სიცოცხლე-სიკვდილი.

* * *

შევას ყველა ცოვებს ნოემბრის
ბოლოს,

შევას ყველა ცოვებს...

ცარიელ კონცეფციას სუსხიანი
მძვინვარებს ჭარი და
ფანტაზია თევზსაღებში

შევასთან რომ არის,
დაძაბულ ნავეებზე იძინებენ
მებადურები.

შევას ყველა ცოვებს,
ყველა ცოვებს ნოემბრის ბოლოს, -
ხმამოკისკისე გოგონები
და ცივ ბიჭები...

და ძველ სვეტებზე მზიან დღეთა
მოსაგონებლად თეს ცრადლური
ანტიუები რჩებიან მსოფლიოდ...

ნადმით აიკლეს მდინარე სადღას,
 ხე გაჩეხილთ რუხელ მეხისგან.
 სული მშფოთლვანე ქალივით ჩადგა
 და შენს სიმშვიდეს შემოეხიჭნა.
 უოლის მოჩირსადდნე ქალაქი დასჩა
 და შენობები წამდე აწვდილი...
 კვლავ ვახსოვან, მოგონებ ტებელი

ყანჩა

გზაში დაღლილი მანქანის ქალ-ზვიშით
 სული მშფოთლვანე ქალივით ჩადგა,
 მთებს ეფანება მწვე მოლიმანი.
 და მე ვმშვიდდები, ვმშვიდდები
 ბედი მაშინებს ლადგან
 ტყის და მდინარის.

ჩანახატი

სუთის ხეები დაუღ-
 ხევიან ქანებს,
 ნაცვანის ბოგო ქანებს მადლობას
 უღვლის ქრელი ფანდაგი

უსაზღვროდ ვლინ იყო ღმრთიანი მათი,

ნათ, ნა მიწდა, ნას ვითხოვ შენგან
იმ მოჭანს ბეჭულ სიკეთის წილად,
ნომეღისც ბედად თმთავებს გველგო
და ღღეს შენს ქალურ ცრემელშიდა

ბრწყინავს.

ნა ჭადლოქანი გვინგლევს სახელობს
და მყუდროების დასლვევის შიშით
ნა ცოლმ გგონია, ეშმა მსახურად
ყოველ საღამოს მივიხმობს ძილში?!
კელიის ფიქრით დაღლილსა გხედავი,
ნუ წაგმთხვევია იმედი სვადის...
მე ნაყ მანუხებს, ეს ანის ელდა
უღელში ემთხელ წაჩოქილ წანის...

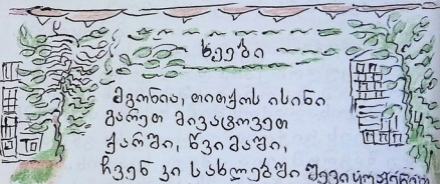
ქალეზი, ე მათი

ის ანი მოვიდა, ვისაც ელოდნენ,
მაინც ეგონათ, მოვათ მალე...
და ავსებული დიდი იმედით
და მიითაც ატანი სუჭავდნენ თვალებს
ფული დაჭკან გეს, ნადგან ღმრთინი,
გაგმძელდა დიდხანს, ძალისა...

დიდხანს, გულს უმძივებდათ
დამღი ლოდივით.

თვალებშიც რაღაც ნისლივით იდგა
მას სააღერსოდ გადანახული
ვინ იყის, სიჭყვა ჰქონდათ რამდენი...
და იღუოდა თვე გაშავებული
მკერდზე მიმჭკნარი თეთრი ვარდები

ხეები

მგონია, თითქოს ისინი
მარტო მივატოვეთ
ქარში, წვიმაში,
ჩვენ კი სახლებში შევიკრუფენით
და დავრჩით ასე

უერთმანეთოდ,
ანდა, ჰიმიჭით -
როცა ჩვენს შორის
აღიმართლავ გაუგებრობის
ცივი კედელი,
მას მიგვატოვეს სამუდამოდ
ჩვენს მოფუთფუთე
წვრილმან ვნებებთან
და თავად ისევ დაუბრუნდნენ

გზიან ცისქვეშეთს,

ძველი ცხოვრების

ადრეულ ჩვევას - თავისუფლებას.

ჩემს აღმშენებელ ბიძას
გონივი მგალობლიშვილს.

ჭვადოს ჰერანგი,

სმელა ჰური,

გუბელა ნყალი,

სხვა რა ეზადა

კაცს, რომელსაც

ვთვლიდი მშინდანად...

ჩვენ თუმც გვეგონა

უბედური,

მან ყოველგვარი

ცანტვა - წაშება

რადინდულად გადანიცანა,

რადგან აურყავ ოქროსავით

რომ გადიწონის

და აღანი აძლევს ქონდლის კაცებს

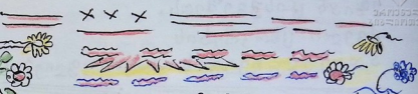
წამით გასაქანს,

მას ჰქონდა სულის უდნობელი

ჭადო ლითონი,

ძლიერი მწმენა,

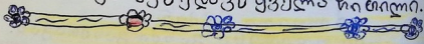
ის უდიდესი განძი განძთაგან.

მუშული ცოვონიძეს

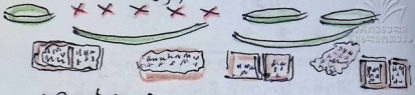
ბოლოს და ბოლოს სომ უნდა მიხვდა,
 სომ უნდა იგონებო ბოლოს და ბოლოს,
 რომ უმწესობით ნაწამთლად მიხდვლებს
 ეს გაწაფხული გაათბობს მხოლოდ...
 და, მოგონის ღვიჭინი, ღვიჭინი კეთილი,
 ჭარხუთ უთქმელი, ჩუმი თქნება,
 მიწის სურნელს და თეთრ ფერს შეხლდი.
 უნძელა თოვლისე ამოცოცდება,
 თან ამოიცანს იმ ჭირველყოფილ
 გაოცებას და უბინო ღიმილს,
 რომელსაც შეცა ელოდ და ჩლობი...
 და შეინახევ გამწყდარი სიმი.
 მენე, მენე კი კვლავ აენთება,
 კვლავ იფრთხიანებს გული ჩივილი
 გაქრება ძველი შიშის ფათება
 და მოხვს შეხედავს ყველა ჩივილი.

* * * *

დღეს საიდუმლო კარი იღებს
 და შენი სული წნიაღვებს ახლს,
 დამძიმებულნი ტკინის ნიღბები
 მოელი საღაპრ უცნაურს ახლს.
 შენ მიხვდი, ანვინ ამ გაპაცვიებს,
 ნაყ მომავლისთვის გედება ცოდვად.
 მოგონებ ელდგული ქალის ღაღაჭი,
 იგონებენი შიში და ტმალა ცოცხა,
 ძალიან ცოცხა, მომ ეგ ანსება
 აივსოს ეჭვით, უიშელობით,
 მავნებ სიწყობლით საღვან სავსება
 თვალები შენი... ელი შენდობას.
 ზვავხან სასკველზე მიმქმალ
 სათათურს,
 მოცა უეცრად კარი იღებს...
 და მეღე ზნელში მოსჩანს თანდა-
 თან
 დაფორმებული ტკინის ნიღბები.
 ზავუვივით მოწყვნი დაუსუსული,
 ახლს ხელეებით იფასავ სახეს
 და მოხეივე კეთილი სული
 უთვალოვ კანებს სიშლელით
 აღებს...

247

ფრთებზე ქრლილ იმელებს,
 დამსხვრეულ ოცნებებს,
 მოხელის სიბეცეს,
 მსმტავრ მღებლის სიმკაცრეს,
 მოსწავლე ქაღ-ვაჟთა
 უნებულ შეცდომებს,
 ცნო ფილოსოფოსთა ქედმაღლურ
 მიტვიცვას, ანიკანონიერ მეფეთა
 კანონებს

დავაი მწერლების
 ვაშას და დიდებას. -
 ო, სამღერსიჭევენი
 დღიდან დაბადებისა
 თოვლის ფანტელივით
 ნაწი ქაღალდეები,
 რომელთა ნიწაკლებს
 დღამდე მიუვალ,
 მწვანე ტყეებში
 შემოიჩაღ ბინა
 და მხოლოდ სივრცალოებისა
 და ბუბულებს ციური
 სმებთა ტკბებინა.

* * * მეტი დავითაშვილს

განლულისა გაზაფხულის დილა
შუადღეს ...

მეც დასავლეთით გადახრილა,
სივრცეს მოაჩვენებს
ჭანგი ღვთიერი.

საიდან მოჭქმის ფრთებშესხმული,
ან მუდმივ ბუდე სად იღებს ნეტავ?
ვით თაფლის ფიჭა

დიდი სიკეთით ივსება გული
და უხილავი უნაწილებს ჰატალებს
ნეტყალის.

მად გატლუნულა მწვანე ცოცხე
ფრინველი ციდა
ცისკარზე მინდვლად მოსმენილი
სიმღერის მეტე.

აღამეც კი ცოკავს
და გულ და გულ მოედის ციდან
დედო შარივით ჩამოტყუელ
უმსუყეს ბგერებს.

ყველა ისარი ნასროლი აქვთ
ფრთიან ამურებს.

ხვალ მზის ამოსვლას

სადღი ლოდ კვლავ გაკულიმებთ

დილა მშვიდობის, დილა მშვიდობის,
ჩემო მამულო! -

ელთად ვუმღეროთ

მუხის ფესვებზე ამოწმდილ ღივებს.

ნისლი მოვიდა მალალ მიუბიდან
სადღაც, სულ ახლოს, იმლამაწი

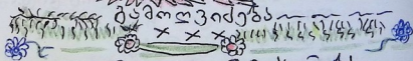
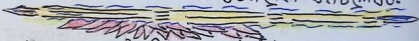
ძლის კალთები.

ვერვინ გაიგო, ისე შებინდდა.

ნისლში სეები ზავშვებივით იკაბ-
გებინან.

ზაცანა დაბა დაღლილი დღისი,
თიხქოს და ისე დაუბლუნდა შოლტყულ
სიწმამს.

ქალაქი დაღვრა ცისფერი ნისლით
და ყველაფერი, ყველაფერი
წაიღო ნისლმა.

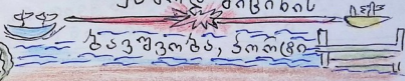

ღღას ანაფერი ან მახარებს,
ძვირფასო, ისე, როგორც ეს მშვიდი,
უესარი გამოღვიძება.

მე კვლავ ვიგნძენი გაწაფხულის

ძლიერი სუნთქვა,
სიმწვანეს ავიტ ვუბნუნდები
ნაწამლელ მინას.

ისევ მომესმა მოძახილი თეთლი
გუგულის
და თბილი სივრცე გულს ეფონება..
მწე ფეხშიშველი ხნულში დგას და
უხ მოდ მიცინის

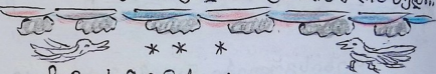
ფეხისგულები ნაცამი მაქვს ქვებზე
სიწილით,
და საამოა მწით და მწვანი სილის სიწი-
ბილი.

კაცობა გოგოს ჩინულ ქოლგით
მოაქვს სიგრილე,
თეთლია თოლიამ მიატოვს თეთლი
ფლვის კირი.

მგონი სიშიშვლის უნიდებან ცან-
მალალ კალმებს,
ქალები შოლით ღრუბლის ლაშებს
მიაგაღვებენ და გამგზავლების
მოლოდინში მლაშე წყლის სვამენ
კოლცოში, რეიდზე გასასვლელად
მდგარი გაშები

* * *

სდუმს შუადღე და ცყე შუამთის.
მინა სავსეა ღოვლის ნამქერიით.
ამაღლებულა სული სულმნათი
და დადამინას უხმოდ დასცქერის.
და ასე სულმთლად სასომიხდილი
დიდი დუმითი გადადის საზღვრებს.
ხევეჭში ისმის წყალთა ქვითინი,
ვინ იცის, წყალნი ციხიან თაზედ...

* * *

ჩემო სიზმრებო, სად წნაურდებით,
ან სანთლებივით თად იღვენთებით?
გადმოფრენილან შავი ღრუბლები,
დაუფანიან თეთრი ქაღები.
დღეებო, მაინც მეიმედებით,
ცაო, დასდით ნუ დაიჭუფრები.
კვლავ გვეწვევიან თეთრი გულები
და დაგვცოვებენ შავი ღრუბლები

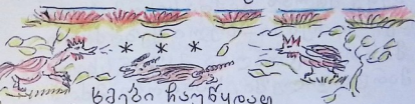

გზამთვრიძეა

დღეს ანაფერი ან მანკალებს
ძვირფასო, ისე, ღოგონებს ეს მშვიდი,

უცარი გამოღვიძება.

მე კვლავ ვიგრძენი გასაფხვლის
ძლიერი სუნთქვა,
სი მწვანესავით ვუბრუნდები ნაზა —
მთლალ მიწას.
ისევ მომესმა მოძახილი თეთლი გუგუ-
და თბილი სივრცე გულის ეფონება...
მზე ფეხშიშველი ხნულში დგას და
უხმოდ მიცინის

ხმები ჩაუნყდას
მეცისმეცი ყივილით მამლებს.
იმძლავრა შუქმა,
გაიკრიფნენ ხეთა ჩოდილები...
მხოლოდ ფშანებთან
შემოჩა ღამეს
თავის ვაება ნაზდის ნაგლეჯი —
სად ღაც ფოშინით მიმავალი
შავი კამეჩი

ვინც ფაღაღ ახმასს წაინდულ

სინდისს,

მწედ უღვას ქვეყნის ციხე გაღვანს,
მინდოდა, მაგლამ ბოლოთუამს მივხვდა,
ლომ მე ის წმინდი მწყემსი არა ვარ.
ამაქვეყნიულ წვლილ მანთა გამო
ელთობ დამძიმდა აღსება ჩემი.
დღე - დღე ზეცისკენ გაფრენას ვლა-

და მაინც ცოდვილ მიწაზე ვმჩები.
ნუთუ მთლად გაქცა სიყმისიხეული
მაც იყო ჩემში - სუფი მეზმძლი,
მანთლაც მალაა მაშინ სხეული,
მანტოდ ლეში, საყონნე მძლი.

ბად ჩაში მნიფდა სამოთხის ვაშლი,
ნანვიმალ ცოცხე ეკიდა ეშმა...

დაღლილი ჩიტის უღუნტული მესბ
და დასაქენტი მაცყლივით გაშლილ
ღრუბლებს გავხედე...

დღე იყო მშვიდი, ჟოლს ამრვანებულ
მთათა კაღლებზე ვრეკებოდა
ბიჭი სახედლებს და შვე -
ვიღ ფრენით დაღლილი ჩიჭი

სასიბუთი თვლემდა...

მწე ახმიანებს ოქროსფერ ბუკებს
 ცხელი ზაფხულის წინამორბედი.
 წყალში და ხნულში იღვრება შუჭი,
 ვით საღებავი მხატვლის მოღბურცე.
 ირგვლივ ცნობებს ქალი სავნება,
 მწვანე ცაღღებზე ჩიდიღებად
 მხურვალე მკერდის დასაამებლად
 აწხევს
 ითრში ჩასულ მწესა და ნახილს.
 ცა ოცნებებით გადაფოთილილი
 აღხენს პაცაღს სოფლის კასიუნებს
 მიდის, იღვვან დღე უშფოთველი
 და გრილ მოწვევში ხელსაფათუ-
 რებს...

ძნელია მწესთან მეგობრობა,
 ნაილი, ძნელია მართლაც.
 შენც მასავით გულმხურვალე და
 სა მართლისანი უნდა იყო

ბუნებრივ, იარღვი მინდოთ — მინდოთ,
 იარღვი მთა — მთა, ფანცოვანი
 სხივები — თქმის უზაღოთუნი
 და მთელი სანდოთი გთვლიდას
 მოწყალედ უნდაცაღი.

ძნელია მშენებანი მეგობრობა, ნაილი,
 ვანსკვლავებთან და მთვარესთან
 ძნელია და ძნელი, სადგან
 მათთან ელითად ღამეები უნდა ათიო,
 ბნელში გზა გაუნათო
 ათასობით სეიბანს და
 სულით და მშეული და ააქურო, ნაილი.
 ქანაქუცა ქანითან მეგობრობაა
 აი, ჩვენს მომ ვყოფილიყავით
 ქანაქუცას ნაილი უამისავი
 მეგობარი გვეყოლებოდა, ნაილი

* * *

ფოტოგრაფი თუმცა მცნება
 ანის, მართლაც მისწლება,
 სული წონის მომ მოწყდება
 და ცის თავანს მიწვდება.

აწმყოთი და წამსუღი
 დადლილ გადაქანცული,
 სამეღმისო ფიქში მომ
 გაგიჩნდება მაცთური, —
 მოგოლც ჭია, ისე გღღნის
 და მაინც ეღთ სიამედ
 თუნდაც მანცო ისა ღიღს,
 მომ ჭიი ზამთრის ყიაშეთს
 და გულ და გულ შენც ეღი,
 თოვლში ზღაპრულ სანთლებად
 უამისავი ენძეღის —
 ეღთად ამონათებას...
 ეს ხანდახან, ისეკი
 მცღისას, ფიქში, თცნება
 თუ სულ მანცო ცისვენ ჭქის
 მხოლოდ სუღის მოცღენად,
 მოცა ზღმღოლა გგონის
 მცღის გინება ზყუმგსუკან.
 ლექსად, მეღანქოლიად
 ზუხლის ძიღას ჭყუაჭყუად —
 გიღამაზებს განვლილ წღებს
 ჭიღელ ნიღბებად შეფაღყოს
 ღიდ მიჯანს მომ გავინყებს

და გივიდებს თვალზე სუფს...
 და მიჩნულ სატვივანს
 ალანა ფრად ალან სვლი.
 ამას ჰქვია, მარტვიად
 რომ ვაქვად, ღავის ღალატი...
 თორემ ისე თქნება
 ანის მარტლას მინწლებს,
 სული ღვშს რომ მიწყდება
 და ცნს თავანს მიწდება.

* * *

ქმის დასაკლეთის მზედაფოთლო.
 სწებს შემოდ გომა დაკარგულ ფელებს...
 ფონს მთიანეთი ჩამონათოვი
 ბაღლის უზადო დივილს იფელებს.
 ფრენის დადლილი მინდვის ჩიტები
 ეტანებიან სახლის ელთებს.
 სხივი მიწაზე ალან იმტვივან,
 ვეზეზე ქალები დათავხედობენ.
 ცას მიწისფერი შემოღ ჩა მბლად,
 მწვანე იმელებს გასკლიან ყავლი.
 და მოგონებს ცუდი სამი წინათგონობა
 საფლთხობელაზე ფანფაჭებს ყვავი.

ელთმანეთისთვის უცხონი რად ვართ?

ჩვენ ხომ ყველანი ელთმანეთისთვის ვართ -
ვართ

და ელთმანეთისთვის დანსა და ავდანს,
სახელები გვაქვს სხვა და სხვა მხოლოდ...

თითქმის ყოველდღე ნიანის მსგავსად
მივდევთ შინაგანად ჭედლების ქუჩას.
ელთი მდინარის ანკანა წყალს ვსვამთ
და ელთ ფუნქციები გამომცხვან რუმს
ვჭამთ.

ბაღში, ტრანსპორტში, კინო-თეატრში
უთუოდ ხშირად ელთ ლიგში ვსხედვართ,
და ჩვენი სუნთქვის, სიცილის, ცაშის
მიკროტალღები ხმაურს ელთად.
ელთად ვინსულებთ ყოველგვარ

ქოლჩილებს ვიხდით, მეტლოებს ვმალთავთ.
თავს რომ დავცქერის წაღბლისუმი
ელთი ღატანის ჭელია მალთლაც.

ნაცრის ფელ სივლიცეს ელთი მწე გვითბობს,
ელთია ჩვენი ფიქლის და ნაცვლის.
სუყველთა ფელი ელთი გვაქვს თითქოს
და მანის ასე უცხონი რად ვართ?!

ბეთანია

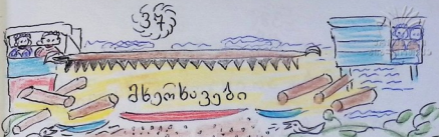
იჩვის ცნობადი და სდუმს ცნობადი,
 მიმწყდარა გლოვა აქ ქვრივ-ობლებს,
 ვითარცმატადი შუბლი თამარის
 და ვითარც ცხელი შუბლი თამარის
 სდუმს ბეთანია და დაჭლას ნებს
 ჩნდილი საამო საგნილობლებს.

• • • • •

ვან ავსებული მისი დიდებით.
 სადამოვდება და მეც ვბინდები.
 უხმოდ შევსჯელი ჩამებულ ქრისტეს
 და სადაც ჩუმი მარხებს სევდა.
 მიცასცასებენ ხველი თიფები,
 გადაშკრავს ქარვის ფერი - ყვირელი...
 სულში შემოდის დიდი სიგრილე
 და სინოცივე დატრემლილ სვეტთა...
 • • • • •

აქ მას უვლით კიდელან კიდე.
 ეს წყარო უსვამს ბაგევენებთანს.
 და მერე გზაზე ჭვანჭმული ქრისტე
 ფოთას ღანდივით ასდევნებინ

მხელსავები

იანვლის თვეს ნისლისფერი ესამება,
 მასხანია ღვიძავს დაბა-ქალაქს.
 დიდ ეზოში შეშა დაჭრეს მხელსავებმა,
 მერე ბანზე უღიბოდნენ ქალებს.

ხიდან ნახელსს თვალი მოჭკრეს ბელუ-
 რუმი შიში თან რომ სდევდათ გზა-გზა,
 გაიფიქრეს - სანადიმო გვეგულება,
 და ჭიკჭიკი წამოიწყეს ნაზად.

ცა აენთო, ცა ამალღდა და გაბრწყინდა,
 თითქოს ისევ გაზაფხული იდგა.
 უცებ ჩინა წინამძღოლმა გადაწყვიტა
 და ფაღაფაგით ძილს დაეშვა ხიდან.
 მაგონამ მიწას უხალისოდ გაჭკრა

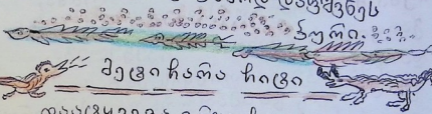
ფაღაფაგი,
 თანაცოლებს დაუბრუნდა წამსვე,
 ჰანაწინა უსუსული უჩეუბი
 შიშითა და ცრემლითი ჰქონდა სავე.
 ცა დაემხო, ჩამოხინდდა, ჩამოდანბლდა,

მთიდან წისლი წამოვიდა წაწყდა.

ბედულები ამისკვლიდნენ ადგილს
სიდან

და ჭიკჭიკით აყრუებდნენ ზამთარს.
იგმძნეს საღაც ჟოლეული ამ ჭიკჭიკში,
მაღალ სახლებს კვლავ ახედეს შურით,
გამოვიდნენ მხეწხავეები და ჭიჭიკის
წინ

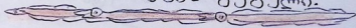

მეჭიჩაჩა ჩიჭი

დაატყვევა ერთი ჩიჭი
ორემ ლაღის მშვენებამ
და ადგილი სთხოვა რქებზე
ბუღის ასაშენებლად.
ჩემი გვარის შესაფერი
ნე ვერ ვნახე ვერსადო,
მჭარა, კვლავაც ვერსად ვნახავ,
ლა გინდ ბევრი ვეცადო.

ნუთუ ამ გსურს მხიანოლოდ
გავატყავოთ ზაფხული,

დავიღლოცა სავისახლოდ
 შენი სქები ზღაპრული.
 თქვა და, ელთელთ ლამაზ ცოცხე
 ჩამოტდომი ინება,
 მაგნიტი იმ ჩიტს სულის მოთქმას
 ან აცალა ირემმა.
 აიქნია სქები უცაბ
 და ვააფლთხლ ქადილით:
 — ანც აქ ანის, შევიჩასავ
 შენი ზუდის ადგილი!
 იმ დღის მელე უსახლკასლოდ
 დას ჩა ჩივი უგნული,
 გუგუ-გუგუს ვაიძახის
 და შეაჩქვას გუგული.

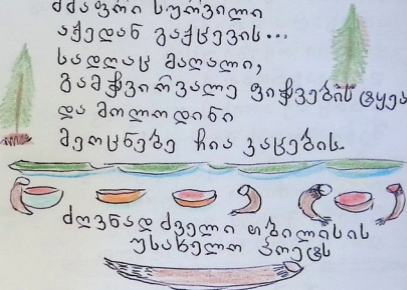
* * *

მომჩინდა ქალაქი,
 ან გეგონით, ანა ხუმრობა!
 უკვე დასანახად ველაწ ვიჭან
 აქაულობას...
 სიმწვანე მომინდა,
 იისფერ სივლცეს
 მონაცლიებულ
 ვან ზალღღღიდან.

ნიჭლია ჩივივით
 გასუსული შევყურებ კედლებს,
 თითქოს და ცუვე ვარ
 და მანიმედებს

მძაფრი სურვილი
 აჭედან გაქცევის...
 სადღაც მადალი,
 გამჭვირვალე ფიჭვებზე ცუება
 და მოლოდინი
 მელცნებე ჩია კაცების.

ძვანად ძველი თბილისის
 უსახელო პოეტს

კუალენსებდი მავანს და მავანს:
 მე შენი ძმა ვარ, ვსვათდა ვიღხინოთ!
 და ქალებს – ნინოს, ნატას და თამარს:
 – ჩემი იახარ, ვარდი, ღიღილო! –
 ყველას სიყვარულს ვეფიცებოდნი,
 ღმერთსა და ძმაცაცს, ქალსათუ
 მღვანეთს...

ახლა ამბობენ, თითქოს ვცდებოდნი,
 ეს იყო ციებ-ცხელება მთავრადის.
 მზოგნი იმასაც დასძენენ ლურჯი,
 რომ მე უბნალოდ ვიყავ ცინიკი,
 გავიიღლე ცხოვრება ლიუდი -
 ნაღეტლიანი გზა და ბილიკი...
 და ელთი ჭამი ღვინო მეტყვის
 ამაქვეყნიულ ყოველგვარ პატრის,
 და ლდი ჩნჩილივით შემომეჩვიას
 და სულში მუდამ ავდნობდა მალცი.
 შემომჩნა სადაც ორი სტრიქონი,
 ჩემი ვენახი ზეცამ დასეცყვა.
 მქონდა უნარი, სასაც ვფიქრობდი
 სადღევე მძებლოში უჩუმლად მეთქვა.
 წყლისსოფელი ასე გავლოე,
 იმგვლივ სუყველა შემომეფანტა.
 ბოლოს მივაღეჭ გზის დასალოელს,
 სულში მიმწუნის დაეშვა ფაღდა...
 მის გაშითოშა მთელი სხეული,
 ზედის სიმუხთლეს გაშინდა მივხვდი
 და ცხოვრებისგან მზოგ შემეჩვეული
 ნინ შეინახედ დავუჭაქსიკვდილს.

* * *

ძალზე მწუხარე სიყმაწვილის
უცხო ქვეყნიდან
სწვეთდა ზალღებს თივლის ზაბუა
და მოეცანა მათთვის
ფერადი სურვილებით,
ნაცვრით, ოცნებით

ჩამოსუნძლოლი ჭრელი ნაძვისზე
ეს ნაძვი ერთდროს
შთქმნა თითქმის გასოკეცა
ვერცას სტივონში,
რადგან ყმაწვილებს
აკლძალოლი ჰქონდაც ღამილი,
ჩუმი დიდინიც

და გულისგულში ნაზარცყის სიჭყვას...

ახლასკი, მოცა

ძალზე მწუხარე სიყმაწვილის
უცხო ქვეყნიდან ამი ქვეყნამდე
დრო და მანძილი

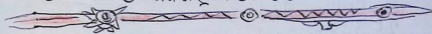
მივიჩნევის დუმილს გაეჭლო
თმადათოვლილი

და ჭამაზე წვივით ცხვირჩითელა
კეთილი კაცის-თოვლის ზაბუა

ნაძვისხის იმგვლივ მოცეკვანვე

ცეცხლოვან ცაღლას ასდევნებოდა
 და მოციმციმე ღოღოყად ქცეულ
 სიხარულის ცრემელს
 ცელქ გოგო - ბიჭებს ავგანოჭივით
 ჰკიდებდა ყელზე, რომ ახდენილი
 ყველა სურვილი, ნაცვინა, ოცნება
 აღასრულდეს გაუფაცლად
 ზოლოტე თითლიბაშს.

სარჩევი:

1. საბავლლო ლექსი...
2. ბელუსი და არჩივი...
3. აშწევებულო ცყე და შინჯოთლი...
4. ღადაკაქი...
5. ქაღი...
6. მოღესაქ ქაღაღ მოგარვება...
7. თუთიყუში...
8. არ გიფიქლია, სანი ვაღი, ვინ ვაღი...
9. ქალაღის ყვავილი...
10. ვისწავლიათ ხეებივით ჭიწითაღიქნა...
11. ყაყაჩოსფული მწე და დითშები...
12. გახსენება...
13. ღღეს ვიგნიქენ ძაღა ჰაღაჩთა...
14. მღვას ყველა ცოვებს ნთემბრის
ზოლოტს...
15. ნაღმით აიტლეს მღინაღი...

16. ჩანახატი
17. დასიცხულ ქვაბზე დაწევილი ჩყაროს...
18. ხეები...
19. გორდი მგალობლი შვილს...
20. გუმული ცოგონიძეს
21. ღღეს საიდუმლო კარი იღებან...
22. ფრთებ შეჭრილ იმედაებს...
23. მერი დავითაშვილს...
24. წისლი მოვიდა მძაღლ მთებიდან
25. გამოდვიძებან...
26. ზავშვთება, ქოჩვი...
27. ჩემო სიწმინტო სად ცნაუნიღებინ...
28. ხმები ჩაუწყდათ მეჭისმეჭი
ყვილით მამლეებს
29. ვინც ფარად ახმანს თანდულ
სინდისს...
30. ზად ჩაში მჩიფდა სამოთხის ვაშლი
31. ვიხე ახმიანებს ლქმოსფელ ზუკებს...
32. ძნელია, მწესთარ შეგობლობან...
33. მკოჭელი თყუნივე თქნებან...
34. ჭჭრის დასავლეთით მწედა ფოთო
35. ერთმანეთისთვის უჭხონი ^{ლი...} _{ლად}
36. ზეთანია...
37. მხელხავეები...
38. მეჭი ჩაწა ჩიჭი...